

Semmi közöm hozzá

Semmi közöm hozzá, tehát feltétlen meg kell írnom. Illetve, talán annyi közöm mégiscsak van, hogy magyar vagyok (szerb, sváb s esetleg rutén őseim mosolyoghatnak buzgalmamon...). Egerben születtem, és nemcsak az országot, de azt a várost is szeretem. Ezt mindeddig tökéletesen fölösleges volt a közügyek szintjére emelni, csak ellensúlyozni akartam a „nincs közöm hozzá” kijelentését.

Én ugyanis tiszteltem *Ho Shi Minht*. A népfőlszabadító Ho apót, a kedves mosolyú, puritán bölcset. Talán tudtam, tudok is róla egyet s mást. Ennek ellenére nem én javasoltam, hogy róla nevezzék el az egri Tanárképző Főiskolát. Abban pedig illetéktelen voltam, hogy a hanoi tanárképző egyetem az ő nevét viseli-e.

Igy csodálkoztam azon a (túl)buzgóságon, amely a patinás intézmény homlokára írta e forradalmárnevet (kedélyesen: Hogy S Mint?). Azon viszont abszolút nem csodálkoztam hogy most — az azóta alig változott összetételű vezetés asszisztenciájával — a névváltoztatás napirendre került. Javaslatok és ellenjavaslatok özönéből *Gárdonyi Géza* neve került ki győztesen. (Futottak még valamely arisztokraták is, akik az intézményt alapították, de ez „elvetődött”.)

Az „új” nevet találónak tartom. *Gárdonyi* tanító ember, pedagógus volt irodalom előtti korában, s későbbi munkásságában is számtalan olyan könyv akad, amely elvezeti a gyerekeket az olvasás szeretetéhez. A dolog tehát rendben lenne, de a város színháza is a jeles író nevét viseli. El kellene tehát nyesni a gordiuszi csomót, hogy a jeles utódoktól nehogy a fantáziátlan-ság vádját kapjuk.

Mert élt ebben a városban, illetve született ebben a városban egy másik tollforgató ember is. Igaz a ciszterek gimnáziumát bukott diákként hagyta el, de szülővárosának adta hírnevét, amivel eddig nem gyakran éltek. *Bródy Sándorról* van szó, aki, tisztesség ne essék szólván, *Gárdonyi Gézával* szemben igazán színházi ember volt. Ha csak arra gondolok, hogy leutazván Nagyváradra színikritikát írni, csak négy év múlva jött vissza Pestre, akkor már dicsérhetem is alaposságát. (Manapság megesik, hogy a kritikus le sem utazik, csak ír, Nagyváradról pedig ne is beszéljünk...) Arról nem is szólva, hogy ennek a riportútnak lett még egy „gyümölcse” is. Az apja után szintén íróvá cseperedett *Hunyady Sándor*.

Egy szó mint száz: Legyen a színház *Bródy Sándor*, a Főiskola pedig tündököltesse az „Egri csillagok” szerzőjének nevét.